

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

A. Türi Zsuzsa: Otthon?
Baranyi Ferenc: Szó, szó, szó
Bokros Márta: Tőzike
Fővényi Sándor:
Nem tudom milyen virág
Hajdu György: Varázsolok varázsolok
Kamarás Klára: Omlásban
Kolev András: Veled
M. Laurens: Csigaház
Nagy Antal Róbert: Szív-ember

2. oldal

próza, versek

Bodó Csiba Gizella: Óriás viharok...
Debreczeny György:
átkozott gebe ez a pegaz
Dobrosi Andrea: Kutyával az élet
Fetykó Judit: Berti meg azok a dolgok
G. Ferenczy Hanna: Október
Koosán Ildikó: Cséplés a régi időkben
Kovács Gabriella: Felhők úsznak
Kő-Szabó Imre: Az évforduló
Köves József: Engem az Isten
Lehoczki Károly: Híd a Száván
Nógrádi Gábor: Lili, a kóbor eb
Ódor György: Beteljesülés
Pethes Mária: Mielőtt végleg
Pethő N. Gábor: Belovagol az Ősz
Soós József: Biztató
Szegő Judit: Vége a nyárnak
T. Ágoston László: Nagypéntek
Thamássy Nagy Géza: Ha volna még
Tiszai P. Imre: Disszonáns szó
Verasztó Antal: A láztalan beteg

3. oldal

mikroszkóp

Rózsa András

Napló töredék

4. oldal

kortársak, mesterek

Váci Mihály

versek

5. oldal

gondolatok

Pozsa Ágnes

Hol volt, hol nem volt

Baranyi Ferenc
Szó, szó, szó

„Hanem legyen a ti beszédetek: úgy úgy;
nem nem; ami pedig ezen felül legyen,
a gonosztól legyen”

(Máté evangéliuma, V.37.)

Őrült rendszer, de van benne beszéd:
a képviselő kertel benne össze-vissza,
a pap acsarkodón hirdet igét –
vicsorogni birkáit megtanítja.

A kormány is verbálisan igéz,
tagjainak rugóra jár a szája,
szókörában is fújják:”Semmi vész!
Naszádunk száll! A kontinens csodálja!”

Értetlenül feszengnek a szavak:
nem azt közlik, amit jelentenek –
boldog, amelyik benn szorul a szájban.

Mert szűz csupán kijetetlen marad,
ezért a szem forog a nyelv helyett
s mélyén tűzvészt idéző gyertyaláng van.

M. Laurens
CSIGAHÁZ

[*magna civitas, magna solitudo*]

Hullik a vakolat,
pikkelyekben pattog a máz,
szemeket-füleket bezárva
vagyunk semmiben a váz,
hol az Én minket is kizár:
akárcsak egy csigaház.

Kerüljük az igazmondást,
véleményünk lenyeljük,
s gerinctelen létünkktől
nyálkássá vált lelkünk.
Már nem fogjuk meg
többé egymás kezét,
nem is nézünk régóta
egymás szemébe,

KÖNYVAJÁNLO

A
MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon

Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyeyi fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenáda
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezcíciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja.

VIVALDI
Négy évszak, Tél.
Jashua Bell. Hegedű.

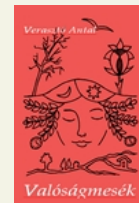
emberségünk a polcon,
végképp feledve, felélve.

Hullik a vakolat,
pikkelyekben pattog a máz,
szemeket-füleket mind bezár
a ragályos magány: gyilkos láz.
Már nem véd, hanem öl
az eltaposott csigaház.

Pest-Buda, 2016. július 22. - augusztus 25.,
A latin idézet fordítása: "nagy város, nagy magány"

Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Megjelent
Verasztó Antal
Valóságmesék
című új novellás
kötete.

infó itt>>>

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Kamarás Klára
Omlásban

SERIF IRGINBAY: İŞİĞİM SÖND
című verse után szabadon

Nem látok többé asszonyom,
mert fogy a fény... a fény...
Holt barátok vesznek körül...
Nem lesz több illatos kenyér,
amit adott a szén...
Bizony fiam, búcsúzni kell.
Anyám, apám... a bűneim
mik voltak, felejtétek el...
mert fogy a fény... a fény...

Ne engem szánjatok szegényt,
majd rám köszönt a csend...
Minden barátom itt maradt,
itt látom halott arcukat,
s hangjuk fülemben cseng...

Rohanni kéne, nem lehet,
bedőlt vágat, kijárat,
fogy levegőm, szívemre most
már jól tudom, mi várhat...

Már kialudt a fény... a fény...
...nem látok több felhőt, eget...
Halott barátok várjatok...
...most már én is megyek...

Hajdu György
Varácsolok varácsolok

légből aranyat

Fövényi Sándor
Nem tudom milyen virág

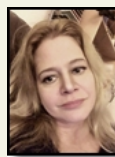
egy bóbíta, pár apró
nem tudom milyen virág,
guggolt a fűbe',
és nyikorgott alattam a hintaágy,
ahogy ültem rajta magamba merülve.

lóbázva a lábam,
bámultam ott fenn a kéket,
és láttam lehullni a levélpilléket,
talán meghalni szálltak
rozsdás halomba a kertkapu elé.

itt van ez a ház ahol élek,
akkor is, ha nincs,
apám kiszáradt mandulafái,
rajtuk penészes hajtincs a pókfonal,
köd kezd szöszmötölni, ami van, az sincs.

már Istent játszik az est,
mert a szürkületnek
meleg kenyérfalatkákat osztogat,
és a csillagok éhes szájként lebegnek,
elnyelve ami a csendből megmaradt.

szép volt ez az ősz,
egyszer tán' én is így múlok el,
ha menni kell, nem rejtőzhetek tovább,
mert nincs ostobább annál, ki élni akar
mint hó alatt a szuszogó avar,
bár tavasszal belőle buggyan ki
az első, nem tudom milyen virág.

A. Turi Zsuzsa
Otthon?

jégből a nyarat
vasból paripát
kasból fapipát
sárból palotát
várból kalodát
mákból vonatot
májból holnapot

varázsolk varázsolk

kőből bekecset
kőből kereket
fűtből hegyeket
fűből gyereket
völgyből felleget
tölgyből szellemet
mézből süveget
gézblől üveget
kútból köszörűt
rútból gyönyörűt

varázsolk varázsolk

Izzó Napot ében éjben
gyémánt Holdat fényes délben
szóból gyógyírt fájó sebre
könnyű álmat fáradt szemre

varázsolk varázsolk

álomban egy új világot
onnan nézek vissza rátok
többé ne is keressetek
éveletem éveletem

**Bokros Márta
Tőzike**

Hajdanán
az élet hajnalán
minden olyan friss volt és üde,
s illatos is mint a tőzike
tavasznak legelején
készülődtem én
az életre,
s eljutottam onnantól ide.

Kezemhez, s számhoz is talán
nagyak számított még a kiskalán,
s a hokedlin darált szaporán
a mákdaráló, készült a mákoslepény
anyámnak szorgos, gondoskodó kezén.

Később én is kisültem, mint akkor a lepény,
s magamba érleltem én
az élet édességét, a szerelmet
és a rendet, mely az álságtól ment meg.
Mardok mindig őszintén
tőzikevirág s mákoslepény.

Mért mindig a rózsalugas,
a csavaros törzsű akác,
a mogyorófa, a padok,
a repedezett szőkőkút
üzen? S mint eltévedt utas
kit csalogat egy régi ház,
álomban újra ott vagyok:
sövények közt sárga kőút,
a fény rézsútosan folyik,
mint víz alatti homályban,
s ismétlődik a tébolyig,
a letisztult, cicomátlan,
kiradírozhatatlan táj,
rég nincs már meg, tán ezért fáj,
sokszor torz másába boltlom...

Mitől lesz Otthon az Otthon?

**Kolev András
Veled**

Az éj sötét, a csillagok lapulnak,
Veled hajózom, s hallgatom szavad.
Nézd, ráncaim már semmivé simultak,
hagyd megfürödni tükrömben magad.

Homok pereg, bár érzem, mit sem bánom,
szemedbe nézek, ott a végtelen.
Csak egyre szépül halkuló világom;
Te gyújtasz lámpát túl a fényeken.

**Nagy Antal Róbert
Szív-ember**

A szívem levert forradalom.
Az ereimben vér-virágok
hervadnak röggé. Nem gondolom,
hogy a jobb létért harcba szállok.

Ám szabadságom szemtelen légy,
érzi a húsom; rám száll, nem kér.
Zengi, zümmögi: Szolga ne légy!
Érte fut jó kört most is a vér.

Pitvarom szorgos, kiszellőztet.
Kamrámban titokban újra megtelt.
Rázom a későn ébredőket.
Elnyomómra fog kezem fegyvert.

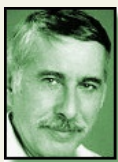
A szívem: hazám. Nem eladó!
Szív-ember vagyok, nem játékszer.
Az életem szent, nem kirakó.
A szívem dobog. Ő győz egyszer.

Pór Bertalan

festőművész

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

Ódor György
Beteljesülés

Édeni szituk uralkodnak.
Halványpiros lé fröcsög, posvány.
Vagy szopatnak, vagy téged szopnak.
E kettő között más is volt már.

Nem én vagyok csúnya, a torta.
Viccesen maguknak osztották.
A mi időnk! Ezt más is mondta.
Mennyekben jár a munkásosztály.

Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok

30.

Meleg, verőfényes május elseje volt nyolcvanhatban. Líviáék délelőtt benéztek a szülőkhöz, a majálisra csak délután akartak menni, de aztán inkább maradtak. Délre Zsazsa is átsétált, hogy együtt ebédeljenek. A nap már kora reggeltől olyan szúrósan sütött, mintha a nyár közepi nagy aszályos idők déli napja lenne, és ez már tartott legalább egy hete, a kertnek meg nyár végi felégett szaga lett, pedig naponta öntöztek. Az újságban pár napja írtak egy erőműbalesetről az oroszoknál, azóta minden hírekben elmondták, hogy a salátát, zöldséget jól meg kell mosni. Mosták azt eddig is.

Tovább a teljes szöveghez>

Thamássy Nagy Géza
Ha volna még

Ha volna még elég időm
s tudnám, hogy kezded
nem enged el,
újraírnám sorsom veled.
Te maradnál, aki vagy -
ölemben egyetlen teher,
mit örömmel viselek,
mosollyal nézni a Napba
s gyönyörrel a Holdra veled -
többet nem akarnék nálad,
csak melletted pilledni el
magamnak álmodva csened.
Ha volna még elég időd,
újraírnád-e sorsod velem?

Bodó Csiba Gizella
Óriás viharok...

Óriás viharok, fojtott indulatok
gejzirként törnek fel
megtelt csatornák nyomán.
Diónyi jegek koppantnak fejet,
szétfeslő szőlőszemeket
tíornak sárba.
A munka mind belevesztett
a kilátástalanságba.

Az ég dühöng,
a világot vihar cibálja,
milyen gyűlölet hajtotta
az „ördögszekeret” Nizzába?
Dühöng az ég, dühöng a Föld.
Valahol mindennap megnyílik a pokol,
az ember adja a lovat alája,
s az ördög jót röhög a markába.

Még mindig a szépség erejét hirdetem.
Még mindig a csend védője vagyok.
Ez itt még nem a vég:
Tomboló vihar után – mindig tiszta az ég!

Köves József
Engem az Isten

Engem az Isten nem szeret,
hiába lettem volna jó,
elengedte a kezemet,
szálljak, mint kergült léghajó.

Engem az Isten úgy szeret,
hogy új s új próbára bocsát,
s minden rosszon ha tülleszek,
szemembe csap egy gonosz ág.

Kovács Gabriella
Felhők úsznak az égen

Felhők úsznak az égen egyre...
Vajon ha belekapaszkodnék egybe,
elvinne magával messze?
Valahová, talán egy hegyre,
honnán messziről látnám a holnapot...
Csinálnék róla egy honlapot,
mert manapság így boldogul az ember,

Pethes Mária
MIELŐTT VÉGLEG

lassacskán beissza tócsák csalóka egét
a föld, elporlad boldog nyarunk szöcske-
csontváza. éjszakánként falakat növeszt
a látóhatár, hajnalban átszuszakolja magát
a kerítéslécek között a felismerés fénye,
hogy téged rám, engem magamra szabadított
a sors. két falevél hullunk alá az időben.
mielőtt végleg elszivárog szemedből a táj,
ahol velem éltél, köszönöm, hogy így utólag
beismertél az engedelmesen baktató utcáknak.

2016 március 17.

Pór Bertalan: Vágyódás tiszta szerelemre.

Lehoczki Károly
Híd a Száván

Csinos kis apartman ez, világos,
folyóra néző, ízlésesen berendezett,
acél biztonsági ajtóval,
másfél szobás széf, eléledgelhetsz benne
pár száz évet, rád nem nyit senki,
lecsücsülsz az ablak előtti kanapéra,
puha, finom, sárgás, valódi bőr,
elmélázol odalenn a Száva folyásán,
az ötödikről tűrhetően rálátni,
az autók hömpölygésén át szemben a hídon,
onnan ide,
innen oda,
az idő lassú, de biztos sodrásán,
elüldögélsz így vagy ötven évet,
figyeled, amint nagybátyád
fiatalos lendülettel focit gurigat a túloldalra,
a híd ívének tetején botjára támaszkodva
sántikál, araszolgat, aztán lassacskán
már csak a felsőteste látszik,
már csak ősz, aszott tarkója,
eltűnik, nem is létezett soha,
fából a padló, a vastag lakk
kiemeli a csomókat, nem holmi
laminált, műanyag izé ám! –
kibírja végig, míg ide reteszelsz a sors,
meg–megakad a szemed odalenn a nőkön, naná! –
kár, hogy annyira kikerekedtek,
elnehezülve dőcögnek, pedig nemrég
tornacipőben, miniszoknyában libegtek
a felforrósodott betonon,
a bagó persze ott fityeg az ujjuk között,
szenvédélyesen mélyeket szippantanak belőle,

szárnyalni "net" nélkül nem mer.

Fura, modern világ ez itten,
emberi kapcsolat nincsen,
vagy csak alig, csak épphogy, csak on-line.
A reggeli buszon egy futó mosoly-foszlány...
a zöldségesnél egy "Szép időnk van" szólam,
a fodrásznál egy "Remélem, jól van!"
Felállni kéne, hagyni az egészet.
Kikapcsolni ezt a vacak gépet,
és menni, megnézni valami szépet.
Az összképet látom így csak,
pedig sok benne a részlet,
ami megvilágítaná, mi feladat vár még,
mi az, ami kész lett...
Eh... kár itt irkálnom keseregve,
inkább felkaptatok gyalog arra a hegyre!
Felhők úsznak az égen egyre.

Kő-Szabó Imre
Az évforduló

János már hat hónapja egy másik városban dolgozott, távol Iréntől, a feleségétől. Ott is lakott, pillanatnyilag albérletben, ez volt a legegyszerűbb megoldás, ha már úgy döntöttek, hogy külön költöznek egymástól. Ebből a több mint tizenkilenc évből, amit együtt töltöttek, úgy mond tizennyolc elment. Volt benne jó is, rossz is, mint általában lenni szokott. De az utolsó másfél év kegyetlen volt. Állandó veszekedés, az asszony többször kimaradt. Összeszedett valami fickót, innen száz kilométerre. Mindig megígérte, hogy véget vet ennek a kirándulásnak, de ígérete ellenére, nem történt semmi, vagyis folytatódott minden előről, úgy mint tegnap. Aztán János is elhatározta, hogy megbosszulja az asszony kimaradását. Nehezen összejött egy fodrász csajjal és nála töltötte az éjszakát.

Tovább a teljes szöveghez>

1926-2007

G. Ferenczy Hanna
Október

Alkonyégen
Szép szelíden
Sárkány lebeg
Levél pereg
Egy kis meleg
Jól esne még
Ködös az ég
Lobogva ég
A telihold
Madár rikolt
És felsikolt
A puszta táj.

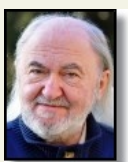

Debreczeny György
átkozott gebe ez a pegaz

kollázs Arany János verseiből

nem menyasszony vőlegény volt
a pünkösdi rózsza
jött a sors kereke és útfélre vágott
gazdag lesznek gazdag vagyok

az arcuk is beletorzul,
kedved a gusztusos fürdőszobákat,
hát itt minden makulátlan, a világos,
halványan csíkos csempe, a porcelánok,
csapok, gépesítés, tükrök,
a zuhanykabin sem gombásodott el,
süllyesztett világításban csillogó ékszer az egész,
lefürödnél? – hátadra vastag sugárban omlik a
melegvíz, két háború között pont
kedvedre lezuhanyozhatsz, ne izgulj,
még odaérsz az utolsó becsapódó lövedékekre,
villanásuk vöröslök a pasztell falon,
hét halott, negyven körüli sebesült,
vér, kezek, lábak szanaszét,
időnként beesteledik,
persze gyakrabban, mint felfigyelsz rá,
elvarázsol a lenti fényfolyam,
szembe diadalmas vakítón, elfelé szégyenpírral
húz át a hídon a forgalom,
alattuk a komor ár kivehetetlen,
mégis tudod, ott örvénylik, suhog,
mindenki más is tudja, elfordul,
az meg intézi a saját dolgát,
s ráhagyja, vergődjön a világ, ahogyan bír,
a magáét ő még mindig megkaparintotta,
csücsüréssz csak az üvegtáblák mögött te is,
vagy szundíts picit a gusztusosan bútorozott
hálószobában, nyáron épp csak lepedő alatt
– rühelled a klímát –,
téli a szekrényből a tartalék paplant is magadra húzva,
eszegess az üveg intarziás ebédlőasztalnál,
karsú vázában ágbog rajta a dísz,
mellette tálban apró csoki nyuszi tojások,
már megint itt a kikelet,
pattognak odakinn a rügek,
a villamos dübörgésén át is hallani,
meredsz az örök egyformának tűnő,
mégis folyton forrongó létezésre,
telefonálnak, reklámszatyrot cügölnék,
sorban állnak hamburgerért,
rohannak a buszhoz,
tekinteted földöntúli, rebbenő,
vékonyka vénké, akik levegőt sem mernek venni,
nehogy épp e mozdulatukkal
lökjék át magukat a túlvilágra,
belefáradtál? –
unod? –
magányodra ráengedheted a redőnyt,
legyen még teljesebb,
kinek kellesz te? –
régimódi mobilod évtizedek óta sem csörrent meg,
kényelmes a kanapé, térdedre könyökölsz,
előtted a híd,
háromcsillagos purgatóriumod
pazar kilátást nyújt a folyóra,
figyelj, de hessegesd el a mostot,
évszázadok adnak ki majd valami kis történetecskét,
amit, eltávozva innen, egy kurta sóhajrásban,
ha lesz, aki meghallgassa. elmesélhetsz.

Nógrádi Gábor
LILI, A KÓBOR EB

Az erdőkerülőt szidjátok, Tóth Ricsit csepületek,
mert Nyár' legszebb ebét – úgymond – megölte?
Ha vétke van, nem ez.
A dolgát tette csak.
Kérdezzétek inkább Simont, a gazdám!
Mért csatangoltam lucskos egyedül a téli erdőn?
Én, kit megóvott még a széltől is!

örült a lelkek és kéjjel telék
vagy csak a festő hibázott legott?

végzem keservesen poézis robotját
mi volna édesebb dolog nekem?
de átkozott gebe ez a pegaz
elrepülne messze szállna
garázda nép mi nem vagyunk
könyvet írunk a repülésről

szép derült virágos tavaszi napokon
te el bírsz feledni egy hitvány mosolyért
meddig heversz még pusztá kis lap itt?
adós maradtál sok szép örömmel
oly nagy kokárdát tűzök fel mint egy cseléd-kenyér
boldogságot hiába is reménylenék

nem menyasszony volt az vőlegény
egy szép pünkösdi költemény
gazdag vagyok gazdag leszek
ha jókor meglep a halál
legörnyeszt a mély sír felé
és a cigány húzza áldja meg az isten

Dobrosi Andrea
Kutyával az élet

Ahogy Puffancsra pillantok,
mikor nyalja a fagyalaltot,
vagy műanyag flakont rág,
pixelesít szőnyegmintát,

ahogy törölöm a talpát,
azon a szemem rágót lát,
vagy égnek állnak lábai,
mert velem akar játszani,

ahogy motoznak mancsai,
a nyelve arcomon paksi,
vagy ugrabugrál a sárban,
ha tavasz, ha ős, ha nyár van,

érezem, elért a szeretet,
megleltem, amit keresek,
mert csak addig voltam pupák,
amíg nem tartottam kutyát.

Soós József
BÍZTATÓ

Remélj! A Kozmosz
csupa fény. A Nap ragyog.
Hozzád is elér.

Tiszai P. Imre
DISSZONÁNS SZÓLÓ

fonyadt álmok lógnak
kihalt fákra aggatva, árkokba hullt vágyak várnak
valami csodára, kurvák lettek a szüzek, szabadok

Kit úgy cipelt a szépségversenyekre,
mint lányait bálba Balogh Verus.

„Eltűntem”? Igen? „Elloptak bizonytal”?
Ezt mondta? És hogy mennyit keresett?
S arról nem szólt, hogy Sarkadi Sarolta mit rikácsolt
az esküvő után?
„Vagy ő, vagy én!”

Szegény Simon, szegény!
Nem bírt megölni, és eladni szégyellt.
Föl, a Pesti út mentén így vitt el messzire.

De visszatértem tépetten, soványan,
kóbor kutya...

A többi nem titok.

Koosán Ildikó
Cséplés a régi időkben

...és ahová az emlékezet téved
ilyentájt, ha vissza-visszanézek
apám látom, Gépész Úrnak hívják,
a munkának nem ismeri híját,
szaktudással ügyel fel a gépre;

csendes szavát buzdításnak értve
tűzről pattant leányok, menyecskék
vizzik a kévéket, felügyelve rendjét,
épp mint a szentséget, emelik serényen
hogy a cséplődobig mielőbb elérjen,
az emberhez ott fenn, ki a kötést oldja;

szaporán nyeldekeli a cséplőgép torka,
rázza, fújja, veri, rostálja, míg végül
a búzaszem tisztán csordul ki a gépből;
öblös zsákok várják, fel is töltik sorra,
kapják a legények betyárosan sorba,
emelik vállukra, rakják a szekérré,
számolja a gazda jut-e egész évre
szerényen, ha ősszel meglenne a lagzi;

kérik a leányzót, férjhez kéne adni,
aztán születés lesz, komatál, meg fosztás,
s mielőtt a cocát szórétől megfosztják
a fiú is nősül, növekszik a család ...

számolja a gazda örömét és baját
amíg az aratók apraja meg nagyja
összegyülekezik, enyhet ad a pajta,
porosan, izzadtan, ahol hús hely akad
veri fel tanyáját most a dolgos csapat,
jöhet az áldomás, esznek, koccintanak,
csendes beszédűek, ritkások a szavak;

s mikor a csillagfény elindul az égből
elindulnak ők is, virágosra szépül
köröttük az utca; jön az én apám is,
mi van kezében? kalászból kaláris,
ritka, drága kincsem- így emlékszem rája-
Emlékeként őrzöm ma is a szobába...

2015. július 17.

az ágyakban, Isten meg kasszát zár, adok-kapok
sarokszámra dobva
valahol kanyarog
még az utam, de már látom, a végén ott kavarog
valami furcsa absztrakt festett csúfság, a más-világ,
rohadt érzés látni, érezni, tudni, hogy nincs tovább,
szakadt húrokon még játszom egy hangzavar disszonáns
szólóját,
fogd be füled, ha bánt, aztán menj, rohanvást
menekülj, talán-talán még észhez térsz és nem félsz,
fuss hát és ne nézz hátra...

Pór Bertalan: Pásztor és kedvесе.

T. Ágoston László
Nagypéntek

Azt mondják, nagypénteken halt meg Kisbányai, az író. De az is lehet,
hogy csak egyszerű pénteki nap volt... Vagy csak kedd, vagy csütörtök,
illetve akármelyik nap a hétből. Olyan régóta egybefolytak a napjai, hogy
már a vasárnap is feketén árválkodott a naptárában. Az is lehet, hogy
régóta halott volt már, csak nem vették észre. Ő nem adott életjelt
magáról, az olvasói meg nem hiányolták. Akkora volt a csatazaj akkoriban,
hogy az ő halk szava akkor is elveszett volna a hangzavarban, ha a vihar
közepébe ordítja bele... a mit is? Hát ez a kérdés, hogy mit üvöltött volna
bele, ha a vihar eleve nem zúgja túl a sottogását.

Tovább a teljes szöveghez >

Szegő Judit
Vége a nyárnak

Hulló csillagesők idén már nem vonzanak.
Párját váró kandúr nyávog a bokor alatt.
Elmémben pár kiégett gondolat most is él.
Kezemben finom bor. Tán Irsai Olivér...

Utcáról lámpafények pimaszul ragyognak
vetélytársként a lombból előbújó holdnak.
Húvös már az esti szellő, nyirkos a fű is.
Néhány éve tán` még egy boldog ember ült itt.

Gyertyaláng elhajlik, és körbe-körbe táncol.
Szomszédban egy kis lámpa bágyadtan pislákol.
"Húzd rá, tücsök pajtás! Csak te vagy már itt velem!"
Tűnt a vidámság, mint az egyszer volt szerelem

Csak az ablak hívogat melegen, mint régen.
Valami megváltozott, hogy mi, én sem értem!
Nem jó nekem már a bent sem, s nem jó a kint sem.
Őszinte szó kellene, de nincsen... az nincsen.

Pethő N. Gábor
Belovagol az Ősz

Lassan
sárgás – vöröses levelek lepik el
a majdani gallyakat közös fánk tetején,
és belovagol az Ősz
parkokba, házak kertjébe, lépcsőházak
udvarába;
hol vén lova megrázza sörényét,
s mi tapossuk a puha avart, nézve felfelé
az immár tisztán kivehető csillagok állását, -
vacogtató, kardigános szerelemmel,
míg kályhánk
boldog duruzsolásba nem kezd...

2016-08-25

Verasztó Antal
A LÁZTALAN BETEG

Való igazság, hogy Szép Anna neve ellenére a kelleténél egy kicsivel tovább volt férjtelen, de aztán egy szép napon beleunt, hogy a vénasszonyok ősz-szepusmognak a háta mögött, amikor végigringatja magát az utcán, ezért a legmegbízhatóbb ősi praktikához folyamodott. Egynéhány holdtölte alkalmával Éva jelmezben megkerülte a házukat, aminek meg is lett az eredménye. Még azon az őszön elkövetkezett az igazság pillanata, ugyanis Kas Márton személyében megjelent a kérő, akinek aztán a család igyekezett mindenben a kezére játszani abban, hogy annak rendje, módja szerint sikerüljön neki bekötni Anna fejét.

[Tovább a teljes szöveghez>](#)

Rózsa András

naplótöredék

(versciklus-részlet)

1

még létezem

apátlan rongy
szerelemgyerek

alaktalan semmi a légvezetékben

vágytam
apaöl melegére

kerestem sziklacsúcson óceánt
kék eget karmolászva

míg ki nem csordult ujjam bögyéből a vér

2

városok
falvak
és tanyák

elrobogtak akár az expressz

bár mostanság illendőbb
intercityt írni

késésem így is huszadik százados

de a huszonegyes vágány mellett
a didergő csarnok alatt
végül senki se vár

bár érkezni sem érkezik

soha
senki

3

otromba kép
de így igaz

vödörbe csurgat
nagyapám

a zacskója barnán lóg alá

lesem
háromévesen

közben harmonikázom a plüssdívány tetején

barna virágok közt sárga mezőben
holdbéli réten

a karácsony illata
megfeküdte gyomromat

sok volt a mákoskalács

aztán se rét
se hold

csak az otromba kép

a karácsony
mindig továiramlik

a fenyők mind elhullajtják
szikkadt szuronyaikat

végül
meztelenek

akár a lelkem

4

ablakunk előtt
katonák menetelnek

bakancsukkal
macskakő felesel

az élen
a százados úr fészít

pejlovon

kivont kardján
megcsillan a nap sugara

a bakák fészeken masíroznak

ajkukon meg-megbicsaklik a nóta
nem ír nekik búcsúztatót
soha
senki

és koporsójuk sem lesz diófából

ha rájuk talál
a hősi halál

5

zeng az édes erdély
áhítattal

meg
szabadka
zombor
újvidék

a felvidék vajon hova lett
és burgenlandról miért hallgatott a dal

de ez az idő másik síkja már

áldja meg az isten a balsorstól tépdesett magyart
akit végzete
akárcsak engem
tép ver szaggat és szakít
mar tépáz páhol csépel nyüstöl és lazsnakol
sőt agyabulál
püföl gyomroz náspángol korbácsol vesszőz
porol ütlegel dönget
meg fenekel

a magyar nyelv lám hiteles sorsrögzítő

zuhatagként ontja magából
a szenvedés szinonimáit

6

nagyapám légycsapóját
a legyek
mindig kinevették

ha nádpcájája suhogott
én
ritkábban kacagtam

7

vonat
gyerekkor
holdon túli rét

szétfoslott minden

schol egy szál sín
schol egy váltó

csak egyhangúan robogó évtizedek

őrijtőn egyirányú
ez a negatív idő

ha nem jön tüstént
egy agyalágyult vasutas
állítani a váltón
kivont karddal rohanok ki a várból
zrínyit követve
vagy
árpád csatlósaként
befelé araszolok a verecke szoroson

míg rám zárul
mint a cellaajtó

8

ujjam bögyén
mész

kopogom
a semmibe
az önmagunkba zártság
morzejeleit

9

most barátnőmet kellene
fölbosszantani

mosott rongyaim mellé
pőrén kiaggatni
a lelkeimet is
bár
boldognak illene lennem
nem oly foszladozónak
mint sarkánál a zoknim
vagy hónaljamban
az ing

érdes az éj
akár a fölhorzsolts beton
és piszkosszürkén hever
nyálzó csillagokat
aggatva magára

lelkemben
buja lángocskák lobognak
és befúrom
magamat
az asszonyi szuszogásba
mint illatos szénakazalba

felmelegedni

10

az itt és ott mély árkán
kutyavonítás ível át

csodát lesni
szagot fogni és kotorászni
beténferegtem bözsi néni szoknyája alá

mítoszok
hús-vér-szőr bálványát tapogatva
ágaskodik bennem
a hím
elpanaszolva
hogy pisílnem kéne
de a csőből
csöppnyi víz se sugárzik

és bözsi néni kacarászva kiáltja utánam

nagy még néked a vályú
kicsi
kanocska

forognak a nyársak
sül a szalonna

illata ölelkezik a füsttel

tisztársak ülnek a tűznél
köztük a százados úr

ki tán egy éve lett az apám

szikrák csillagai szállnak az égre
a szavak súlyosan hullnak alá

tegnap a németek bombázták kassát

bár nem viselték a gépek
a luftwaffe felségjelét

a hír hiteles

régi ludovikás bajtárs
hozta magával

ott szolgál a légvédelemnél

néhány nyeletnyi fröccs
a szentencia is kimondatott

már nem kerülhetjük el a háborút

a parázson kékes lángra lobbant
lidérc táncát járta a zsír

és ránk borította fekete leplét az este

12

németül osont be hozzánk
a halál
a rádión át lopakodva
és apám szívében rakott fészket magának

csak egy karácsonyt
éltünk meg együtt

kedves mostoha volt

még elmotyogta
hogy sztálingrád elesett
elvesztettük
a háborút

majd kivágott szálfaként
dőlt rá az ágyra

anyám zokogva törte szét a csöndet

ágy neműtartónk
szálkás ölébe kellett feküdnöm
onnan lestem
a nemlét pergő képsorait

gőzölög idegenek szuszogása
infarktust suttog az orvos

aztán rám alvad az éjszaka

reggel

a jeges út közepén
magvakat csipegettek a varjak
és elvitte apámat a halottas kocsi

13

gömb közepén
vacog az idő

visszahúzódott
ő

Váci Mihály

Emberi közelségből

A hangszórókat kezdik leszerelni
a költők; hangjuk emberi
közelségből kezd felremegni,
s ha megszólalnak, már az ember
leheletüket érezi.

Jöjjetek közel, szólítsatok néven,
csak egyenként beszélgetve elébb.
Nem hangzik messze, de könnyebben ér el
a szívünk mélyére a halk beszéd:
a szerelem is egypár halk igével
remeg fel, amikor legjobban ég;
minden igaz szót megfontolva érlel,
csendesen mond ki az emberiség.

Sokan kiáltoznak, s ha arra vágytok,
hogy hallatsszon a hangotok,
ti ne úgy legyetek hallhatóvá, hogy
a lármán túlharsogjatok:
– hajoljatok az emberek arcához,
s közlelről, halkán szóljatok.

170-170

Hangosabban? Nem érteni?!
– Halló! ha felkél még a Nap,
próbáljanak ébresztetni,
hogy feltámasszam magamat.

Adják vissza eszméletem,
mit mérgekkel elaltatok,
keltsék fel lelkiismeretem,
és a sok kis büntudatot.

Figyelmeztessenek a sok
határidőre, ügyeskére,
– rángatóddzam újra e sokk
paralízises ütemére.

Mielőtt meghalok

Mielőtt meghalok, még fulladásig
szagolom ezt a keserű szegfűt;
mielőtt meghalok, még megiszunk
egy szimplát állva együtt.
Mielőtt meghalok, még felhív sok barát,
sok elfelejtett ismerősöm,
kinek egy kézfogását, mosolyát
vagy kéziratát őrzöm.
Mielőtt meghalok, még utoljára
majd elutazom egyszer
nyíló falukba, felpántlikázott
sörényű szelekkel.
Mielőtt meghalok, még kinyitom
az ablakom, az égre nézek,
s a lelkem elviszi egy tavaszba hívó
nyers-szavú vadliba-ének!

Mielőtt meghalok! – de addig elszánt
fájdalmaimmal ölelkezve – élek!
mintha az életem a másik órában
érne szomorú véget.
Énnekem minden órám a végső,
egyetlen óra;
minden csókom olyan, mintha
az utolsó csókom volna.
Úgy nézek égre, földre, nőkre,
szemekbe, csillagokra,
mint üveges szemmel a búcsúzó,
ki int már haldokolva.
Mint elítéltnek a végső kívánság,
az utolsó pohár bor:
az énnekem az óra, perc,
s nem veszem el a számtól.

Vak félelem

Már permetezve hull az alkonyat,
sötét dallamokra figyel a levél,
halk léptekkel megérkezik és tapogat

Csengessék fel a közösségi
érzést – nagyon fáradt szegény!
hiszen a magány hegyvidéki
szerpentinjain mendegél.

Csöngessenek a hősi pózok
éjre sarokba félretett
páncélján, melyből kilopódzott
a lélek, s fázva didereg.

Ó, és talán még a szirénák
feltámasztják szép hajdani
ihletem, mely a szőke szénák
ölére bújt haldoklani.

És keltsenek életre mindent,
mit elaltatni nem tudok.
Ó, ébresztő! – hogy elaludjak,
hova telefonozhatok?

Közeleg a tél

Születésnapomra

Mikor a tél reánk tör, mintha gúnyos
játékot űzne – megszegyenítőt,
és nyomorúságunkra mutogatna:
– állunk szegyenben színei előtt.

Hideg tekintetével megtapintja
didergő, meztelen végtagjaink,
fagyott testrészt, levágott csonkokat,
torz, béna, félbemaradt pózaink.

Ó, közeleg a tél, – öltözködünk.
Szánalmasan pólyálgatjuk magunk.
Előbb csak kalapot teszünk, még hetykén,
majd szomorún, ha őszül a hajunk.

Sálat kötünk, tömött bundát veszünk,
kitárt mellünk fölé sok puha rongyot,
és sebes ujjainkat kesztyű védi,
ha hozzábótnak az árva dolgok.

Csendünket bölcsességnek magyarázzuk,
mert félünk már: – ha szólnánk hangosan,
elfog a köhögés; – és nem merünk szeretni,
gyűlölni se: – megöl egy szívroham.

Már nehezül a kor - ráncsontosodva.
Minden lázunkra fejcsóválva int.
Amit ígért – most csendesen leszólja,
s megveti róla szőtt szép álmaink.

Életrajz

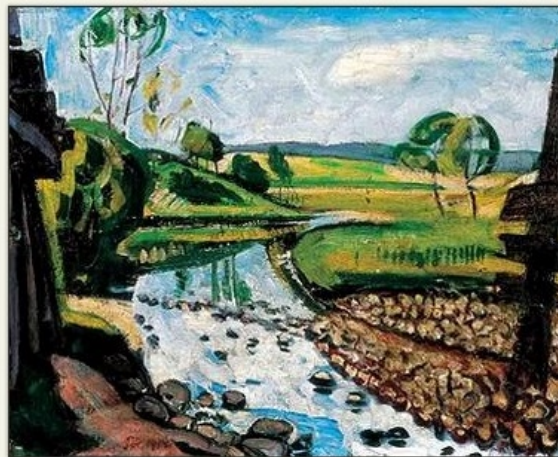
Szerelem

Szerelem, szeress jobban:
mert egyre jobban gyűlölök.
Szelíden törj be engem:
– éljek az emberek között.

Mert értük élni könnyű:
de köztük, velük – nehéz.

a vak félelem, – botja hófehér.

Belém karol, szorít és könyörög,
s én típegek vele széles utakra.
Néha megáll és reszkető keze
borzongatón az arcomat kutatja.

Pór Bertalan: Krahovicei táj.

Karácsonyi utazás

1.
Az út, mint nyálas csiga, csúszik,
kettős templomtorony a szarva.
A gyöngyházfényű ködgomolyt
a szél csigaházzá csavarja.

A fák sirató asszonyok,
repedtes fekete kezük;
ujjaikon csordul a sírás:
– Irgalmas tavasz légy velünk!

Robogásunkra felfűződnek
a széthullajtott lenge tájak,
mint a parkőr szegesbotjára
szedegeti a papírkákat.

Hiszen ezen a kis országon
gyorsan, mint egy győzelem híre,
átnyilallunk, vagy amíg egy
gyász hír elér az anyaszívbe.

Aki keleti határáról
indul hajnalban útra,
átvág földjén, mire a Nap
derült egét félig befutja.

Torony, eresz, dűlő, barázda
olyan egyforma minden és
mily egyszerű – mint parolára
feléd nyújtott baráti kéz.

2.
Esteledik, s kétségbeesve
rohan velünk, jönne a táj,
ablakok könnye megeredve
felfénylik a vonat után.

Faluk kis őrző angyalkái,
a lámpák, követnek, – hiszen
ahol nekik kell szálldogálni
hűvös még a menny.

Szerelmem szeresd őket,
védd őket – jó ügyész.

Szeress, szeress, terelgesd rajtam
mediterrán időd,
éltesd a pár füvet,
mi karsztjaimon kinőtt.

Vedd pártfogásba őket,
szeress, hitesd velem:
lehet szeretni őket.
Adj erőt szerelem.

Könnyű a prófétáknak.
Fenn laknak a hegyen.
Én rájuk is haragszom.
Üss számra – szerelem.

Kiválasztottak ők
– a szegények közül.
Kiváltak közülünk,
ragyognak egyedül.

Álmodnak boldogságot
minékünk: – nélkülünk;
megteremtik, elérik,
élik – de nem velünk.

Én lenn a gyűlöletben
akartam, akarom
a lehetséges élet
mosolyát arcomon.

Adj nagylelkűséget:
a szerelem – hatalom.

Az értekezlet

*(részlet az Utazás Bürokrónéziában
című elbeszélő költeményből)*

Mint a halakat az ívársra
a faj fenntartó ösztöne,
úgy tereli egy nagy rakásba
e nyájat titkos végzete:
egy ősi, ellenállhatatlan
ösztön ég bennük szüntelen,
erősebben, mint a vadakban
az éhség és a szerelem.

Elönti mind e kis csigákat
már kora délelőtt a vágy:
s a véghetetlen számú nyájat
mély nosztalgia fogja át.
Megrándul, mélyről felvonaglik,
s – e hullóktól szokatlanul –,
az összeguzsolt nép morajlik,
pórázát rángatja vadul.

E szent rítus, ez ősi ünnep,
e mítosz, istentisztelet,
ahol a fontoskodás tüntet,
e malasztteljes körmenet,
legszentebb, nem nevezhető
áldott szertartás megnevezlek:
(bár e bűnöm nem menthető) –
neved kiejtem: Értekezlet!

A karácsony most sárbockorban
jön, nem hóesésben – gyalog.
Kezében égő végű bot van,
játékos villanyoszlopok.

A lombos éj szép karácsonyfa,
alatta jászolok,
körüli, sóhajtnak csillagokra
parasztok, pásztorok.

A szempontokon át

A görögök élvező bölcsessége és
a felfedezőik részegsége kell,
az alkímisták örült álmai,
a boncolók öngyilkos gyönyöre
a freskófestő derűje,
a gazdag
hercegi gyönyörködők kiképzett
borzongása és szépet értő ujjai,
a nagyvárosok új ragályai,
a paloták kiképzett bujaságok,
betörhetetlen tájakon a pányvák:
a pattanó utak, süvítő vonatok,
a nyihogó hegyláncok és a puszták
szelekbe oldott édes éneke, a tenger
parázna mozdulatai. Ó, mindent akarok!
A túlvilági
gyönyörrel már gyermekkorban lemondtam.
Akarom most e kinnal ötvözött világ
minden kis girbe-gurba táját.
Mindent akarok. Hiszen enyém,
enyém a Föld és semmilyen határt
nem ismerek! A szempontokon én
átutazom. Érvényes vízum biztosítja utam
a gyűlölködések zónáin át és a közöny
elvadult senkiföldjén. Mert láttam én
hogy élet van csak, nincsenek határok,
csak rétek, erdők, boronált barázdák,
csak krumpliföldek, hajladozó hátaik,
s a politika már
utóvédharcaival meg nem állít,
hogy körbe ne érje vágyam a Földet.
Érvényes vízumot, meghívást kaptam
minden világrészből és sürgető
kérelést őrzök a szívem fölött.
Halaszthatatlan parancs hajszol engem:
– egy öleléssel birtokomba venni
amit szeretni lehet itt e Földön.

ÉS MI ÉLÜNK!

Élni, élni, élni, élni...- élni kell!
Félni, sírni, könyörögni, menekülni nem lehet!
Élni bátran, szembenézve, csak azért is, dacosan vagy összetörve!
Betegen és elhagyottan, városokban, börtönben vagy föld alatt,
szerelemmel együtt sírva, gyermekekbe kapaszkodva - élni kell!

Élni kell, mikor kimondják: - "Rák!" - "Gümőkór!"
Élni kell és állni kell és nem lehet ott összerogyni, felzokogni!
Élni kell, ha tudatják: - "Létszámfeletti!"
Élni kell, ha sziszegik: "Már nem szeretlek!"
Élni kell, ha zokogják Anyánk ágyánál: - "Későn jöttél!"
Élni kell, ha hirdetik: - "Életfogytiglan!"
Élni kell, ha dob pergeti: - "Golyó által!"

Az „Értekezlet” mély, hatalmas,
misztikus, ősi üzenet,
s minden vezető és alantas
csak értekezni született.
Elindul a piciny szívekben
pár langyosuló tintacsöpp,
és kúsznak reggel nagy menetben
a telefondrótok között.

Boldog ekkor minden csiga.
Kalamáris sorsát feledve,
mint nősténye karjaiban,
csúszik – nyelvén – a Szó-Terepre.
S míg iszap húzza, így remeg fel:
– Ó, mégis van hát értelem
életemben: ha én is – egyszer! –
szólok az Értekezleten!

És gyűlnek tapadt nagy rajokban,
hűs üregek mélyeire,
ez a rítus csupán titokban
folyhat, – ne lássa senki se:
a közöny és a céltalanság,
hozzánemértés mint szerez,
bizonyítani hasznos voltát
s hatalmát óvni – érveket.

Leszállnak a mély barlangokba,
a nyílásra zöld szikla hull,
torz betűk sora vicsorogja
a védett írást zordonul:
– „Hogy sokáig élhess e földön,
– a rendeleteket betartsd!
Meg ne próbáld – akármilyen jöjjön,
hogyan értekezletünk zavard.”

S bent, hagyományos, malasztteljes
négyesög köré borul le mind,
középre megy papjuk, ha csend lesz.
Lomha szíve kolompja ing.
Előírt tátogású szája,
mint partravont halé – mozog,
áhitattal figyelnek rája,
míg bugyborékolva motyog.

Középen ül, meduzafőként,
a főnök, elnök, vezető,
benne nyilatkozik időnkint
a tömeghez szóló idő.
Ragyog, újkori aranyborjú,
akit a tört lélek imád,
és szinte térden issza szomjú
hunyaszkodással a szavát.

Élni kell még, élni kell még pár óráig!

Élni kell, bár tudjuk jól, hogy a világon mindenütt halálunk készül.
Élni kell, bár tudjuk azt, hogy most is, most is többen halnak
hasztalan és értelmetlen, mint ahány rózsa lehervad!
Élni kell, mikor tudjuk, hogy embereket most is ölnek!
Élni kell, mikor már sokszor érezzük: - nem lehet élni!

S élni kell, ha kuporgatva napot napra;
élni kell, ha könnyörögve, reménykedve: - egy tavaszt még!
Élni kell, ha tudjuk azt: alázat, szégyen
félelmünk és rettegésünk még egy évért, még egy évért!
Élni kell, így, alkudozva, megalkudva, mindenáron!

És mi élünk! Jaj, mi élünk! Így is, bárhogy, élünk, élünk!
Szembenézve, dacosan és összetörve, reménykedve,
betegesen is, elhagyottan, városokban, börtönökben vagy föld alatt,
szerelemmel együtt sírva, gyermekekbe kapaszkodva - élünk, élünk!

Élünk, bár tudjuk, hogy most is többen halnak
hasztalan és értelmetlen, mint ahány rózsa lehervad.
Élünk, élünk, bár sokszor már érezzük - nem lehet élni!
Mégis élünk, semmi másért, csak mert úgy szeretünk élni!
Élünk, jaj, mert úgy szeretjük, szeretjük az életet!
Mert annyira élők vagyunk, és annyira emberek

Ha érdemes, ha nem!

Ma sem volt könnyű élni.
Nem lesz könnyű sosem.
De érdemes volt! - mindig
érdemes lesz, hiszem!
Nehéz- s el kell fogadni,
ki szemben áll velünk,
s azokat elviselni
kikkel menetelünk.
Útésük úgy eltérni,
hogy meg se tántorodj:
- a túloldal ne lássa
mint hull szét táborod.
Emelni, vinni vállon,
ki gyenge s már kidől:
s mert rá is jut erődből
ledőfne- úgy gyűlöl.
Naponként mosolyogni,
kínban, azok között,
kik összefenek szemük
egy jó szavad mögött.
Menni velük - már régen
nem értük - Csak azért,
mert e sereg iránya
valami célt ígért!
Velük és ellenükre
annyi közt egyedül,
- vívni, mégis azért, mi
csak együtt sikerül!
Mindez ma sem volt könnyű
- s nem lesz könnyű sosem -
de törvény előtt vállalt sors ez,
HA ÉRDEMES, HA NEM!!

Két szívdobbanás

Eldőlt, ki mer szemünkbe nézni,
ki emeli fel ránk fejét
bátran, velünk nevetve és mi

Még nem elég!

Nem elég megborzongni,
de lelkesedni kell!
Nem elég fellobogni,
de mindig égni kell!
És nem elég csak égni:
fagyot is bírjon el,
ki acél akar lenni,
suhogni élivel.

Nem elég álmodozni.
Egy nagy-nagy álom kell!
Nem elég megérezni,
de felismerni kell!
Nem elég sejteni,
hogymilyenkor jön el;
jövönket - tudni kell!

Nem elég a célt látni;
járható útja kell!
Nem elég útra lelni,
az úton menni kell!
Egyedül is! Elsőnek,
elől indulni el!
Nem elég elindulni,
de mást is hívni kell!
S csak az hívjon magával,
aki vezetni mer!

Nem elég jóra vágyani:
a jót akarni kell!
És nem elég akarni:
de tenni, tenni kell!
A jószándék kevés!
Több kell: - az értelem!
Mitér a hűvös ész?!
Több kell: - az érzelem!
Ám nemcsak holmi érzés,
de seb és szenvedély,
keresni, hogy miért élj,
szeress, szenvedj, remélj!

Nem elég - a Világért!
Több kell: - a nemzetért!
Nem elég - a Hazáért!
Több kell most: - népedért!
Nem elég - Igazságért!
- Küzdj azok igazáért,
kiké a szabadság rég,
csak nem látják még,
hogymég nem elég!
Még nem elég!

kinek szorítsuk meg kezét;

kinek hajlik hozzánk a válla,
ha feszíteni kell az izmokat,
míg - mint gyermeki indulat, -
átjár melegen a munka láza;

ki harcol a mi fegyverünkkel,
ki az, ki szerszámot emel,
ki jön, ha hívják nyílt tenyérrel,
s ki közeleg dugott ökleivel;

az emberiség kit ölel magához,
védelmezőn kit karol át,
s ki az, kit eltaszítva átkoz,
mint menekülő gyilkosát.

Összegyűjt ez a karolás itt
s elválaszt: -tudjuk már e bolygón
kit kell szeretni forrón,
s kit kell gyűlölni mindhalálig.

Szívünk nem bénítja sok kusza érzés,
benne szánalom s gyáva düh nem él:
bizonytalan és vívódó verését
megnyugtatta két tiszta szenvedély:

a szeretet árasztja szét,
s összemarkolva gyűlölet dobálja,
így lüktet már szívünk e két
legemberibb érzelem ritmusára.

SZELÍDEN, MINT A SZÉL

Szőkén, szelíden, mint a szél,
feltámadtam a világ ellen,
dúdolva szálltam, ténferegtem,
nem álltam meg – nem is siettem,
port rúgtam, ragyogtam a mennyben,
cirógatott minden levél.

Szőkén, szelíden, mint a szél,
minden levéllel paroláztam;
utamba álltak annyi százan
fák, erdők, velük nem vitáztam:
– fölényesen, legyintve szálltam
ágaik közt, szép suhanásban,
merre idő vonzott s a tér.

Szőkén, szelíden, mint a szél,
nem erőszak, s akarat által,
ó, szinte mozdulatlan szárnyal
áradtam a világon által,
ahogy a sas körözve szárnyal:
fény, magasság sodort magával,
szinte elébem jött a cél.

Szőkén, szelíden, mint a szél,
a dolgok nyáját terelgettem,
erdőt, mezőt is siettettem,
s a tüzet – égjen hevesebben,
ostort ráztam a vetésekben:
– így fordult minden vélem szemben,
a fű, levél, kalász is engem
tagad, belémköt, hogyha lebben,
a lételem magam ellen szítom én.

Virág

Hajamban mennyi csók illata fészkel,
mint rozs tövén a fűj-sírású szél,
szememben szomjas vágyak nyája térdel
szerelmed kóborló vizeinél.

Állad remegve fogom kezembe,
és arcodat, mint lámpát fordítom
a homlokomra: – Láss! És mondd, szeretsz-e,
mikor szeretni magam nem tudom.

De jó is lenne még dúdolva-sírva
átcsavarogni néhány éjszakát,
s nézni, mikor ruháidból kinyílván
karcsún derengsz, illatozó virág.

Szőkén, szelíden, mint a szél;
nem lehetett sebezni engem:
ki bántott – azt vállon öleltem,
értve-szánva úgy megszerettem,
hogy állt ott megszegyenítetten
és szálltam én sebezhetetlen:
– fényt tükrözök csak, sár nem ér.

Szőkén, szelíden, mint a szél,
jöttömben csendes diadal van,
sebet hűsít fényes nyugalmam,
golyó, szurony, kín sűrű rajban
süvített át, s nem fogott rajtam,
s mibe naponkint behaltam,
attól leszek pusztíthatatlan,
s szelíden evőzök, mint a szél.

.....

Pozsa Ágnes

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer a Közfelháborodás napja. 2014. november 17-ét írtak. Jól emlékszem a dátumra, mert én is ott álltam az első sorokban, a tömegben, és lelkesen hallgattam a bátor fiatalokat, akik rendszerváltásról szónokoltak. Akkor még elhittem, hogy majd történik valami, de nem történt semmi. Az emberek nagy része kormányváltást akart, és nem értette mi is az a rendszerváltás. Az internetadót viszont eltörölték, de senki nem örült neki igazán, mert érthetetlen volt, hogy egy szaros kis adó miatt az utcára vonulnak az emberek, de sokkal nagyobb dolgokat szó nélkül lenyelnek. Magyarázat persze bőven akadt: közös érintettség, az internet a haladás szimbóluma, stb.

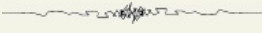
Alig múlt el az év, máris itt voltak a menekültek, és elkezdődött az, aminek csak rossz lehet a vége. Az emberek nagy része elhitte, hogy valódi veszély fenyegeti ezt az országot, amit másképpen nem lehet megvédeni, csak úgy, ha távol tartjuk az idegeneket. A jó ízlés kezdetben még hangot adott annak, hogy van ám humanizmus, meg szolidaritás is, de szép lassan elnyomta őket a csürhe hangja, amely az ostobák magabiztosságával hirdette: éljen a magyar szabadság, éljen a haza. A csúnya-rossz bácsi, aki nem adott enni az embereknek, egyszeriben imádnivaló vezér lett, aki végre megmondja az embereknek, mit kell tenni. Ezért aztán a zemberek imádni kezdték, és bármit mondott vagy tett, megvédték az ostobák ellen, akik nem értették meg, ki a magyarok istene.

Amit a tüntetők szép szóval sehogy sem tudtak a zemberek fejébe verni, azt a kerítés egy pillanat alatt megértette a zemberekkel. Félni kell az idegentől, és összetartani. Hulljon a férgese, aki magyar velünk van, aki meg nincs velünk, az kotródjon innen!

A kultúra lehullott rólunk, mint ruha másról a boldog szerelemben. A menekültek meg csak jönnek, jönnek és ellepik a világot. Nem érdekli őket, hogy itt idegenek, mert élni akarnak. Jól ismerik már a fehér embert, akinek a bőre rögtön megég a napon, de mikor saját érdekét védi, akkor nincs az a szegény, amitől lesülne a bőr az arcáról.

Az idegenek pedig már-már sajnálják a fehér embert, aki mindenkit leigázott, most mégis tőlük retteg. Tudják, a jó Isten már megelégedte a nagy jólétet, a sok önzést, a fennhézást, és ha a jó nem is győzhet olyan látványosan, mint a gonosz, azért a jó mégis kivárja az idejét, mikor a zemberek is megértik, hogy aki élni akar, annak nincsenek határok. Annak csak a Föld van, ahol a növények éppen olyan sokszínűek, mint az emberek.

És ez ellen nem lehet semmit sem tenni.

[< vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégekönyv

.....